

Klubbmästerskap 2004

Text: Lotten Lindström

Så var det dags igen! Höstvindarna blåste snålt, även om vallholthjärtana klappade varma, och årets klubbmästerskap skulle gå av stapeln. På fredag kväll hittade jag Mats och Mona-Lis i Bygdeträsk, i full färd med de sista bestyren inför helgens begivenhet. En snabb titt på området sa mig att det hänt saker... De annars obligatoriska grästuvorna på banan var borta, banan var absolut tip-top, och döm om min förvåning när jag upptäckte att det lyste i stallet... Lite Arkiv X kändes det, men jag upptäckte snabbt att det varken var UFO:n eller något annat svårdefinierat som var ljuskällan. Det var vanliga lampor, och Mats var den som fixat en kabel från mannen som även håller oss med vatten! Allteftersom tiden gick anlände hästarna, ljudanläggningen fungerade, datorn startade och det kändes nästan, nästan som om vi hade läget under kontroll!

Under lördagen skulle uttagningarna gå av stapeln, och allt flöt helt enligt planerna. Domarna Malin Pauli, Åsa Eriksson och Berit Edvardsson fanns på plats, väl påklädda och man kan anta att de provat höstvädret i Västerbotten någon gång innan... Startfältet uppgick till 18 ekipage, från Gustur i söder till Bifrost i norr, och jag måste säga att jag är lika imponerad som alltid av de som åker gud allen vet hur många mil för att tävla. Å andra sidan spelar det inte så stor roll hur långt man åker, för åker man med häst är det ändå samma stora mängd saker som ska fraktas. Enda skillnaden är tiden som går mellan inproppandet av saker och utbaxandet...

Solen sken, jag vet inte om fåglarna kvittrade, men dagen förflöt friktionsfritt och det fanns en del hästar som onekligen fångade min uppmärksamhet. Störst var mina ögon dock när PUBLIKEN strömmade till, och inte att förglömma tidningen Norra Västerbottens utsände reporter. Efter uttagningarna blev det så en suverän ryttarmiddag på Allégården... Tre rätters middag, fixad av pärlorna Ingrid, Siggan och Helen, och vad behöver man mer efter en småkall och lång dag vid tävlingsbanan om inte MAT, och möjligen en dusch...? Kvällen bjöd på ventilerandet av gamla minnen, diverse hästprat, och även en tjuvstart av prisutdelningen. Tävlingsledningen sparade visserligen resultatlistorna och prisrosetterna till söndagen, vilket nog var tur, och hade en utlottning bland de ryttare som var närvarande på ryttarmiddagen. Detta ledde dock till viss skräck hos sekretariatet, som försökt sig på att ösa moderlighet över Emma Nilsson, i mamma Lenas frånvaro, men gav upp detta när tösen såg ut som om hon skulle kunna tänka sig att väcka oss följande morgon, genom att killa oss under fötterna med sin nyvunna kockkniv... Priserna kom lite varstans ifrån, och bl a delade vi ut ett täcke från Boett, mössor och halsdukar från Mountain Horse, och transportskydd. Mycket trevligt var det, och jag tror att vi samtliga som jobbat mycket med Vallholts tävlingar blev rörda när Elisabeth Särenfors från Midur tog ordet och tackade för ett bra arrangemang och det trevliga bemötande man får hos oss. Det värmdes!

Söndagen inleddes som vanligt med veterinärbesiktning, och att närmaste grannens shetlandspenning utan tillåtelse från sin matte provskuttat banan. Missdådaren fångades dock in, och kände förmodligen en viss förtret över att inte få springa med de lite större hästarna och det kan man väl knappast förebrå den lille gynnaren för. Dagen förlöpte friktionsfritt i övrigt, trots en viss tidspress, då domarna skulle skjutsas till flyget i tid. Förutom de sedvanliga priserna skulle även klubbmästare koras, en i öppen klass och en i lätt klass. Vem

som blir klubbmästare bestäms genom att man slår ihop uttagningspoängen, och i år blev Klubbmästare Lätt klass Ann-Christine Olofsson på Lýsa och Klubbmästare Öppen klass blev Emma Nilsson på Elfa. Den sistnämnda hade på söndag morgon lagt ifrån sig kniven, så sekretariatspersonalen kunde utan några som helst betänkligheter övertyga henne om att hon skulle rida båda sina finaler, trots att det egentligen inte var planen...

Så var det gjort ännu en gång! Småfrusen och lerig upp till knäna kom jag hem på söndag afton. Ibland funderar man nog över varför man ägnar så mycket tid åt att sitta och huttra i en gammal timmerkoja, men eftersom jag gör det gång på gång, måste det ju trots allt ha sin tjusning. Kanske är det den där känslan av välbefinnande som infinner sig när man ställer sig i duschen på söndag kväll, eller rätt och slätt känslan av att vi gjort ett bra jobb.... 😊